

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Suzane Pracaić, OIB: 27212799241 iz Krapine, Zagrebačka cesta 26b, koju zastupa punomoćnica Andrea Crnički, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženice Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, koju zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom uredu Porobija & Porobija j.t.d. sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 24. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnice tužiteljice Andree Crnički, odvjetnice iz Zagreba, 1. lipnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da ne proizvode pravne učinke, odnosno ništetne su sve odredbe ugovora o namjenskom kreditu, broj 3207023962, kreditna partija broj 7103219243 od 13. srpnja 2006. sklopljen između tužiteljice kao korisnice kredita i tuženika koje se odnose na valutnu klauzulu, i to: "Članak 1. ...u kunskoj protuvrijednosti...obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita." "..., uz valutnu klauzulu,...", "Članak 2. ..., sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja." i "Članak 7. ...u kunskoj protuvrijednosti...obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, isplatiti tužiteljici Suzani Pracaić, OIB: 27212799241 iz Krapine, Zagrebačka cesta 26b, iznos od 4.705,58 EUR-a (slovima: četiri tisuće sedamsto pet eura i pedeset osam centi) koji iznos je stekao primjenom ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom, računajući od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2008. po stopi od 15%, a od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, i to na iznose kako slijedi:

- na iznos od 0,83 EUR-a od 15. rujna 2006. do isplate
- na iznos od 0,84 EUR-a od 15. listopada 2006. do isplate
- na iznos od 4,00 EUR-a od 15. studenog 2008. do isplate
- na iznos od 16,05 EUR-a od 15. siječnja 2009. do isplate
- na iznos od 16,25 EUR-a od 15. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 9,82 EUR-a od 15. ožujka 2009. do isplate
- na iznos od 11,30 EUR-a od 16. travnja 2009. do isplate
- na iznos od 11,59 EUR-a od 15. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 9,05 EUR-a od 15. lipnja 2009. do isplate
- na iznos od 9,49 EUR-a od 15. srpnja 2009. do isplate
- na iznos od 7,38 EUR-a od 15. kolovoza 2009. do isplate
- na iznos od 10,07 EUR-a od 15. rujna 2009. do isplate
- na iznos od 7,08 EUR-a od 15. listopada 2009. do isplate
- na iznos od 9,02 EUR-a od 15. studenog 2009. do isplate
- na iznos od 8,71 EUR-a od 15. prosinca 2009. do isplate
- na iznos od 13,93 EUR-a od 15. siječnja 2010. do isplate
- na iznos od 17,28 EUR-a od 15. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 16,55 EUR-a od 15. ožujka 2010. do isplate
- na iznos od 19,88 EUR-a od 15. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 25,98 EUR-a od 15. svibnja 2010. do isplate
- na iznos od 27,29 EUR-a od 15. lipnja 2010. do isplate
- na iznos od 34,46 EUR-a od 15. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 34,22 EUR-a od 15. kolovoza 2010. do isplate
- na iznos od 49,08 EUR-a od 15. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 40,42 EUR-a od 15. listopada 2010. do isplate
- na iznos od 42,43 EUR-a od 15. studenog 2010. do isplate
- na iznos od 51,83 EUR-a od 15. prosinca 2010. do isplate
- na iznos od 52,67 EUR-a od 15. siječnja 2011. do isplate
- na iznos od 49,32 EUR-a od 15. veljače 2011. do isplate
- na iznos od 51,35 EUR-a od 15. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 51,46 EUR-a od 15. travnja 2011. do isplate
- na iznos od 57,63 EUR-a od 15. svibnja 2011. do isplate
- na iznos od 70,77 EUR-a od 15. lipnja 2011. do isplate
- na iznos od 85,72 EUR-a od 15. srpnja 2011. do isplate
- na iznos od 102,03 EUR-a od 15. kolovoza 2011. do isplate
- na iznos od 76,27 EUR-a od 15. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 67,61 EUR-a od 15. listopada 2011. do isplate
- na iznos od 68,18 EUR-a od 15. studenog 2011. do isplate
- na iznos od 69,38 EUR-a od 15. prosinca 2011. do isplate

- na iznos od 76,86 EUR-a od 15. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 79,11 EUR-a od 15. veljače 2012. do isplate
- na iznos od 76,66 EUR-a od 15. ožujka 2012. do isplate
- na iznos od 76,29 EUR-a od 15. travnja 2012. do isplate
- na iznos od 77,53 EUR-a od 15. svibnja 2012. do isplate
- na iznos od 79,69 EUR-a od 15. lipnja 2012. do isplate
- na iznos od 76,99 EUR-a od 15. srpnja 2012. do isplate
- na iznos od 76,25 EUR-a od 15. kolovoza 2012. do isplate
- na iznos od 69,65 EUR-a od 15. rujna 2012. do isplate
- na iznos od 75,34 EUR-a od 15. listopada 2012. do isplate
- na iznos od 77,99 EUR-a od 15. studenog 2012. do isplate
- na iznos od 76,23 EUR-a od 15. prosinca 2012. do isplate
- na iznos od 74,12 EUR-a od 15. siječnja 2013. do isplate
- na iznos od 73,39 EUR-a od 15. veljače 2013. do isplate
- na iznos od 72,64 EUR-a od 15. ožujka 2013. do isplate
- na iznos od 77,89 EUR-a od 15. travnja 2013. do isplate
- na iznos od 70,16 EUR-a od 15. svibnja 2013. do isplate
- na iznos od 68,90 EUR-a od 15. lipnja 2013. do isplate
- na iznos od 69,65 EUR-a od 15. srpnja 2013. do isplate
- na iznos od 68,86 EUR-a od 15. kolovoza 2013. do isplate
- na iznos od 71,69 EUR-a od 15. rujna 2013. do isplate
- na iznos od 73,52 EUR-a od 15. listopada 2013. do isplate
- na iznos od 74,41 EUR-a od 15. studenog 2013. do isplate
- na iznos od 77,60 EUR-a od 15. prosinca 2013. do isplate
- na iznos od 76,17 EUR-a od 15. siječnja 2014. do isplate
- na iznos od 73,18 EUR-a od 15. veljače 2014. do isplate
- na iznos od 75,03 EUR-a od 15. ožujka 2014. do isplate
- na iznos od 73,42 EUR-a od 15. travnja 2014. do isplate
- na iznos od 71,10 EUR-a od 15. svibnja 2014. do isplate
- na iznos od 71,60 EUR-a od 15. lipnja 2014. do isplate
- na iznos od 73,25 EUR-a od 15. srpnja 2014. do isplate
- na iznos od 74,58 EUR-a od 15. kolovoza 2014. do isplate
- na iznos od 74,91 EUR-a od 15. rujna 2014. do isplate
- na iznos od 76,33 EUR-a od 15. listopada 2014. do isplate
- na iznos od 78,37 EUR-a od 15. studenog 2014. do isplate
- na iznos od 78,75 EUR-a od 15. prosinca 2014. do isplate
- na iznos od 79,05 EUR-a od 15. siječnja 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. veljače 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. ožujka 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. travnja 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. svibnja 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. lipnja 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. srpnja 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. kolovoza 2015. do isplate
- na iznos od 78,90 EUR-a od 15. rujna 2015. do isplate

III. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 3.526,39 eura (slovima: tri tisuće petsto dvadeset šest eura i trideset devet centi), zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. pa do isplate.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužiteljici Suzani Pracać, OIB: 27212799241 iz Krapine, Zagrebačka cesta 26b, plati parnični trošak u iznosu od 1.248,24 eura (slovima: tisuću dvjesto četrdeset osam eura i dvadeset četiri centa) zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Odbija se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

VI. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 13. srpnja 2006. s tuženikom u Krapini sklopila ugovor o namjenskom kreditu broj 3207023962, kreditna partija broj 7103219243 za kupnju stana. Tužiteljica navodi da je člankom 1. ugovora o namjenskom kreditu broj 3207023962, kreditna partija broj 7103219243 od 13.7.2006.g. ugovoreno da kreditor odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 65.890,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita te da se korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom o kreditu. Tužiteljica navodi da je ovakvom odredbom ugovora o kreditu nesporno došlo do zlouporabe instituta valutne klauzule sa stajališta Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) jer je valutna klauzula nevaljana sa stajališta testa općeg kriterija nepoštenosti odredbe (dalje: test nepoštenosti) i kao takva ništetna, iako u samom ugovoru o kreditu postoji odredba da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama uslijed promjene tečaja jer to nije točno. Tužiteljica navodi da dopuštenost ugovaranja valutne klauzule ne znači da se ona može ugovoriti na bilo koji način te da test nepoštenosti sadrži tri kriterija: činjenica da se o ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da ugovorna odredba uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, te da je protivna načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica nadalje navodi da je ustanovljeno stajalište da se o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je ugovornoj strani koja je u slabijem pregovaračkom položaju, odnosno potrošaču, pružena mogućnost da utječe na postojanje i sadržaj dotične ugovorne odredbe, a što u predmetnom ugovoru nije slučaj. Da bi potrošač (ovdje tužiteljica) doista bio u takvoj pregovaračkoj poziciji da ostvaruje svoje interese, tužiteljica navodi da je trgovac (ovdje tuženik) kao strana u znatno povoljnijoj pregovaračkoj poziciji morao potrošača - tužiteljicu obavijestiti o svim relevantnim okolnostima ugovora, što se nije dogodilo. Naime, čl. 81. st. 2. ZZZP/03 propisana je predmnjeva prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi

nije pojedinačno pregovaralo ako je ona unaprijed formulirana od strane trgovca, a posebice ako je riječ o naprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Tužiteljica navodi da t takvom slučaju kad je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana, kao što je kod ugovora o kreditu zaključenog između tuženika i tužiteljice, nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane (članak 320. ZOO). Tužiteljica navodi da drugi kriterij testa nepoštenosti ispituje jesu li za obje ugovorne strane predviđena ista prava i obveze, odnosno utvrđuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana te se primjenom ovoga kriterija testa nepoštenosti nedvojbeno utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu zaključen između ovdje tuženika i tužiteljice, odnosno odredbe toga ugovora uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica navodi da su stoga takve odredbe ugovora o kreditu protivne i trećem kriteriju testa nepoštenosti čijom primjenom se nesporno zaključuje da ugovorne odredbe predmetnog ugovora nisu u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica navodi da je ovakav stav zauzeo Trgovački sud u Zagrebu, svojom presudom posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., kao i Visoki trgovački sud svojom presudom posl. br. 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, koji su utvrdili da je takvo postupanje banaka prema potrošačima imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali protivno tada važećem Zakonu o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i 125/07) i to člancima 96. i 97. i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je naloženo svim tuženicima da prekinu s gore opisanim postupanjem. Tužiteljica navodi da je pored navedenog, došlo do zlouporabe instituta valutne klauzule i sa stajališta ZOO-a jer se postavlja pitanje jesu li banke, odnosno tuženik u ovom konkretnom slučaju, imali objektivan razlog za unošenje valutne klauzule u CHF u ugovore o kreditu, odnosno jesu li koristili navedeni institut u skladu s njegovom svrhom (ciljem). Tužiteljica navodi da je sukladno članku 22. Zakona o obveznim odnosima, zakonska uloga valutne obveze, odnosno valutne klauzule isključivo zaštitnog karaktera, odnosno zaštita kapitala. Da bi valutna klauzula ostvarila zakonsku ulogu, tužiteljica navodi da je u ovom slučaju nužno da ista takva obveza (valutna obveza) postoji i na strani banaka, ovdje tuženika. Tužiteljica navodi da je tuženik primjenom valutne klauzule, primio veći broj novčanih jedinica HRK (valute ugovora) i time ostvario ekstraprofit bez ikakvog opravdanog razloga, na taj je način izigrao svrhu same klauzule i stekao neosnovanu zaradu te valutna klauzula nije opravdana sa stajališta svrhe same valutne klauzule, zbog čega ju tuženik nije imao razloga unositi u ugovor. Tužiteljica navodi da je jedno od osnovnih načela obveznog prava načelo zabrane zlouporabe prava koje je izričito definirano čl. 6. Zakona o obveznim odnosima, koji u svom općem dijelu propisuje da je pravo iz obveznog odnosa zabranjeno ostvarivati protivno svrsi zbog koje je propisom ustanovljeno ili priznato, a koja odredba je prisilnog karaktera. Nadalje, tužiteljica navodi da načelo zabrane zlouporabe prava proizlazi iz načela savjesnosti i poštenja te je ono pojavni oblik načela savjesnosti i poštenja i izraz njegove ograničavajuće funkcije (čl. 4. ZOO). Tužiteljica navodi da je prema ZOO-u posljedica kršenja tih ograničenja ništetnost (čl. 322. ZOO) te je ovakva upotreba valutne klauzule od strane tuženika bez ikakve dvojbe zlouporaba prava, jer ju je tuženik upotrijebio suprotno njezinoj zaštitnoj svrsi. Tužiteljica tvrdi da je tuženik, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, zlorabio zakonsku ulogu valutne klauzule, ugradio je u potrošački ugovor o kreditu zaključen ovdje s tužiteljicom 13. 7. 2006., samo iz razloga da bi sebi, primjenom valutne klauzule priskrbio protupravnu imovinsku korist, a na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica s poziva

i na odluku Kasacijskog suda Republike Francuske, koja je u duhu presude Ustavnoga suda RH kojom je naložena ponovna revizija u kolektivnom procesu u Republici Hrvatskoj te je isto tako i u duhu presude Suda EU C-186/16., kao i presude Europskog suda u predmetu C-26/13, Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai protiv OTP Jelzálogbank Zrt. od 30. travnja 2014. ("predmet Kásler vs. OTP"). Pored navedenoga, tužiteljica je istaknula da je Trgovački sud u Zagrebu svojom presudom posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja je postala pravomoćna presudom Visokog trgovačkog suda posl. br. 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, utvrdili da su tuženici, u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovarana valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali protivno tada važećem Zakonu o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i 125/07) i to člancima 96. i 97. i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je naloženo svim tuženicima da prekinu s gore opisanim postupanjem. Tužiteljica navodi da su posljedice ništetnosti utvrđene čl. 323. st. 1 ZOO-a koji određuje da je u slučaju ništetnosti ugovora ili odredbe ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takve odredbe ugovora. Tužiteljica nadalje navodi da je primjenom ovakvih odredbi ugovora o namjenskom kreditu broj 3207023962, kreditna partija broj 7103219243 od 13. 7. 2006.g. o valutnoj klauzuli CHF, predviđene člankom 1. i člankom 7. predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredbe su odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. utvrđena ništetnima, tuženik stekao iznos novca, a što predstavlja razliku između iznosa utvrđenog planom otplate kredita, utvrđen od strane tuženika kod zaključivanja ugovora o kreditu i svake pojedine uplate anuiteta, sve uvećano za zakonske zatezne kamate. Tužiteljica navodi da je sukladno čl. 502. c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača sud vezan za utvrđenja iz gore navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj kamatnoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Kako su odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula, tužiteljica navodi da se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Tužiteljica navodi da je sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima tuženik dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom te tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju za CHF. Tužiteljica navodi da je tuženik primjenom ništetne odredbe o valutnoj klauzuli utvrdio u čl. 4. Dodatka Ugovoru o kreditu od 1. 2. 2016. iznos neotplaćene glavnice kredita na dan 30.9.2015. i time oštetio tužiteljicu za iznos od 17.284,73 kn/2.294,08 EUR-a, a tužiteljica je navedeni iznos otplatila kod konačne otplate kredita dana 30. 4. 2016. Slijedom navedenog, tužiteljica u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu

iznosa od 4.866,18 EUR sa zateznom kamatom tekućom od dospjeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate te po osnovi razlike glavnice iznos od 2.294,08 EUR zajedno sa zateznim kamatama od 1. svibnja 2016. pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u cijelosti osporio tužbene zahtjeve u pogledu pravne osnove, visine, kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio tužbu. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose dospjele prije 9. lipnja 2018. Tuženik je naveo da je predmetni ugovor o kreditu konvertiran prema odredbama ZID ZPK/15 jer su stranke 1. veljače 2016. sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita sa CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate i s osnova svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene su, odnosno uzete u obzir prilikom izrade konverzije i uračunate za otplatu usporednog EUR kredita u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Sukladno odredbi čl. 19.d. navedenog zakona, prije objave kalkulatora konverzije banka je bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna prema čl. 19. c ZID ZPK/15 te je takvo mišljenje bila dužna objaviti na svojim mrežnim stranicama, pa stoga postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom, a to je potvrdio i neovisni revizor. Tuženik je naveo da je konverzija kredita nastupila na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti EUR, a nakon što je od tuženika dobio zakonom propisane i iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li, ili neće prihvatiti konverziju, uključujući i podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate u brojčanom iznosu, tužitelj je sklopio dodatak ugovoru o kreditu, čime je stavljen u položaj kao da je od početka kredit denominiran u EUR i izjednačen je s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sukladno odredbama ZID ZPK/15. Sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu između stranaka nastao je pravni odnos, kojeg je zakonodavac imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije, koju mu banka nije mogla uskratiti. Preplata po osnovi promjena tečaja CHF također je uzeta u obzir kod konverzije kredita na način kako je to propisano odredbama ZID ZPK/15. U odnosu na razliku glavnice tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je protekao petogodišnji zastarni rok računajući od dana konverzije (30. rujna 2015. godine) i podnošenja tužbe u ovom predmetu 9. lipnja 2023. godine (pa čak i od zatvaranja kredita koje je uslijedilo 30. travnja 2016.). Tuženik nadalje navodi da je članak 19. c toč. 8. ZID ZPK/15 propisano da se učinak konverzije utvrđuje kao razlika (i) neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. godini (dan konverzije) te (ii) neotplaćene glavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015. godine, te bi svako drugo postupanje banke bilo bi protivno izričitim zakonskim propisima. Također tuženik ukazuje i na čl. 1. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15.), i pravno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gos-1/2019 prema kojem su banke bile obvezne postupiti po Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju te sklopiti dodatke ugovora sukladno prisilnim zakonskim odredbama, dok su potrošači imali mogućnost sklopiti takav sporazum prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF ili kredit denominiran u valutu kuna s valutnom klauzulom vezanom za CHF. Tuženik navodi da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da je sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Tuženik nadalje navodi da se svrha ne podrazumijeva, zbog čega je na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe

članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tuženik nadalje navodi da su tužiteljova izlaganja u tužbi u kojem insinuiraju, da je tuženik ostvario „ekstra profit od valutne klauzule“ nedokazana, netočna i nemaju veze sa zakonskim odredbama i pravim stanjem stvari. Slijedom navedenog tuženik predlaže da sud odbije tužbene zahtjeve u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužiteljica je podneskom od 2. veljače 2026. precizirala tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 4.705,58 eura po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate te iznos od 3.526,39 EUR zajedno sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. pa do isplate po osnovi preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj na dan isplate kredita.

4. Tuženik se u podnesku od 16. ožujka 2026. u odnosu na tako precizirani tužbeni zahtjev protivio preinaci tužbenog zahtjeva.

5. Budući da je tužbeni zahtjev povećan, radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proć. tekst 25/13., 89/14., 70/19., 80/22 i 114/22., dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a, tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Prema stavku 2. navedenog članka, iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Ocjenjujući da prije provođenja financijskog vještačenja tužiteljica nije mogla postaviti precizirani tužbeni zahtjev, sud utvrđuje da je tužiteljica u konkretnom slučaju mogla preinačiti tužbu te je, sukladno odredbi čl. 190. st. 3. ZPP-a, na glavnoj raspravi od 24. ožujka 2026. sud dopustio preinaku tužbe od 2. veljače 2026. smatrajući da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

6. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o namjenskom kreditu, broj 3248236705 od 20. travnja 2016. (list 11-16 spisa), dodatak ugovoru o kreditu, broj 3207023962/1 od 1. veljače 2016. (list 17-21 spisa), izvršio je uvid u izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 22-26, 54-58 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30. 9. 2015. (list 60 spisa), pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30. 9. 2015. (list 62 spisa), pročitao je prijedlog izmjene ugovora o kreditu (list 64 spisa), mišljenje KPMG Croatia d.o.o. za reviziju od 14. 11. 2015. (list 66-68 spisa), dopis Hrvatske narodne banke od 7. lipnja 2013. s tablicom (list 69-70 spisa), odgovor guvernera Hrvatske narodne banke od 14. 11. 2014. (list 71 spisa), ugovor o namjenskom kreditu, broj: 3207023962, kreditna partija: 7103219243 od 13. srpnja 2006. (list 118-127 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, financije, i devizno poslovanje Mladena Pavetića od 16. veljače 2024. provedeno u predmetu ovog suda, pod poslovnim brojem: P-518/2022 (list 148-158 spisa), izvršio je uvid u otplatni plan (stvarni) po kreditu br. 3207023962, kreditna partija br.

7103219243 (list 169-178 i 212-221 spisa), obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu (list 179 i 209 spisa), promet po kreditu br. 3207023962, kreditna partija br. 7103219243 (list 180-190 i 222-232 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 15. prosinca 2025. (list 193-207 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

7. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

8. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

9. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da su stranke 13. srpnja 2006. sklopile ugovor o namjenskom kreditu, broj: 3207023962, kojim je tužiteljici odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 65.890,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1. ugovora), na rok oplate 300 mjeseci (čl. 3. ugovora), a kao namjena kredita ugovorena je kupnja stana (čl. 6. ugovora),

- da je člankom 2. ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po naprijed navedenom ugovoru promjenjiva, sukladno odluci tuženika, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50 % godišnje (čl. 2. ugovora),

- da je člankom 2. i 7. ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja,

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljičin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.,

- da je prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. tužiteljica uplatama po kreditu u CHF preplatila konvertirani kredit u EUR za iznos od 5.420,99 kuna odnosno 714,49 eura.

10. Sporno je:

- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužiteljica poziva,

- ima li tužiteljica svojstvo potrošača po navedenom ugovoru o kreditu,

- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te

- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

11. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj nišetnosti navedenih ugovornih odredbi.

12. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljicom sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužiteljica više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po nišetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje nišetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati nišetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužiteljica kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećena glede posljedica koje su proizvele nišetne ugovorne odredbe.

13. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2. istog članka, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

14. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je 13. srpnja 2006. s tuženikom zaključila ugovor o namjenskom kreditu radi kupnje stana. Do 1. rujna 2005. radila je na određeno i nepuno radno vrijeme te nije bila kreditno sposobna. Kada se je zaposlila na neodređeno vrijeme, zaključila je naprijed navedeni ugovor o namjenskom kreditu na rok od 25 godina vezan uz valutu CHF. Sa službenicom u banci razgovarala je o iznosima u eurima s obzirom da je cijena kvadrata stana iznosila 1.000,00 eura. Službenica u banci ponudila joj je kredit vezan uz valutu CHF. Nije joj ponudila kredit vezan uz valutu u eurima. Budući da je po zanimanju dipl. ing. kemije i dipl. bibliotekar, na preporuku i povjerenje u bankarsku službenicu donijela je odluku i zaključila ugovor u valuti CHF-u. Kredit je otplaćivala u mjesečnom anuitetu u iznosu od oko 1.700,00 kn, a nakon 2 do 3 godine rata je porasla na iznos od oko 2.700,00 kuna, što je ugrozilo njezinu egzistenciju, nakon čega je bila prisiljena zaključivati druge ugovore o kreditu kako bi otplatila mjesečni anuitet i pokrila troškove života. Upravo zbog navedenog bila je prisiljena zaključiti dodatak ugovoru o kreditu kojim joj je tuženik isplatio preplatu u iznosu od 5.000,00 kuna, a smatra da je bila oštećena za iznos od 10.000,00 eura.

Službenica u banci ponudila joj je sklapanje ugovora uz valutu CHF jer se u to vrijeme radilo o stabilnoj valuti i postojala je mogućnost ugovaranja niže kamatne stope. Pročitala je ugovor, odnosno pročitala je bitne stavke vezane uz iznos koji joj tuženik kao kreditor stavio na raspolaganje i rok otplate kredita. Razumjela je sadržaj ugovora. Ugovor kojeg je zaključila s tuženikom protumačila je na način da će joj tuženik staviti na raspolaganje kunsku protuvrijednost od tada 44.000,00 eura preračunatu u CHF, s obzirom da je kupila stan od 44 m², da će banci morati vratiti iznos od 67.000,00 eura nakon 25 godina, a razlika u visini glavnice odnosila se na rizik kojeg banka, odnosno tuženik ima u svojem poslovanju i troškove. Nije detaljizirala oko sadržaja ugovora, niti je angažirala financijskog stručnjaka, već je kao laik protumačila ugovor kao što je to naprijed obrazložila. Javni bilježnik nije joj tumačio sadržaj ugovora. Nije tražila da tuženik kao kreditor izmjeni pojedine odredbe ugovora o namjenskom kreditu kojeg je zaključila jer je vjerovala u poštenje banke i smatrala je da je ugovor zaključen u njezinu dobrobit kako bi mogla započeti život u vlastitom stanu. Prilikom zaključenja naprijed navedenog ugovora o namjenskom kreditu nije razumjela pojam valutne klauzule i smatrala je da iznos kredita, kojeg će u konačnici otplatiti neće prelaziti iznos od 67.000,00 eura, kako je bilo određeno u početnom otplatnom planu. Od službenika banke nije tražila da joj objasni pojam valutne klauzule jer je smatrala da za to nema potrebe. Nije bila svjesna rizika da bi tečaj CHF mogao rasti ili padati jer ju na to nitko nije upozorio i smatrala je da je u konačnom iznosu kojeg će otplatiti prema početnom otplatnom planu uključen i rizik promjene rasta tečaja, a u trenutku sklapanja ugovora nije znala da bi do rasta tečaja moglo doći. Prije sklapanja ugovora nije se informirala kako se kretao tečaj CHF-a, a službenica u banci joj je rekla da se radi o stabilnoj valuti te da se ugovori koji se zaključuju uz duži rok otplate zaključuju u valuti CHF-a, pri čemu neće doći do rasta tečaja i kamate. Tuženiku se je obraćala usmenim putem pri čemu se nije mogla sjetiti je li se pisanim putem obraćala tuženiku radi rasta mjesečnog iznosa anuiteta. Radilo se o prvom kreditu kojeg je zaključila i nije imala iskustva oko načina sklapanja ugovora. Službenica u banci nije joj nudila druge vrste kredita. Službenicu u banci nije posebno pitala je li postoji mogućnost sklapanja druge vrste kredita, ali kada su pregovarali o sklapanju ugovora o kreditu stalno su razgovarali o iznosima u eurima, s obzirom da je joj bio potreban iznos od 44.000,00 eura. Nakon što joj je službenica u banci dala tri otplatna plana s rokom otplate na 20, 25 i 30 godina, odlučila se je na rok od 25 godina, s obzirom na visinu plaće koju je ostvarivala. Da je uzela kraći rok otplate, bankrotirala bi nakon rasta mjesečnog iznosa anuiteta. Radi sklapanja ugovora o kreditu išla je u banku dva ili tri puta, a u drugim bankama se nije raspitivala o mogućnostima sklapanja ugovora, već je pretraživala informacije na internetu. U konačnici se je odlučila na sklapanje ugovora s tuženikom jer je kod tuženika imala otvoren račun radi primanja plaće pa joj je to bilo jednostavnije. Prije zaključenja ugovora o kreditu vidjela je otplatni plan. Tuženik joj isplatio sredstva kredita na tekući račun, kojeg je imala otvorenog kod tuženika. Isto tako tuženiku je dostavila predugovor o kupoprodaji, a kasnije i ugovor o kupoprodaji. Tuženik je uknjižio založno pravo na nekretnini koju je stekla u vlasništvo. Nekretninu, odnosno stan kojeg je kupila sredstvima kredita koristila je za stanovanje te još uvijek stanuje u tom stanu i u njemu nije nikada obavljala nikakvu poslovnu aktivnost. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a niti kasnije nije bila vlasnik obrta ili trgovačkog društva. U cijelosti je sama otplatila ugovor o kreditu jer živi sama.

15. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede

promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

16. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

17. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužitelj u ovoj parnici i učinio pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

18. Iskaz tužiteljice sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ga razloga ne prihvatiti. Iz tog iskaza proizlazi da je ugovor sklopila u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužiteljica navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njezine poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 6. određena je „kupnja stana“, pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužiteljica sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužiteljica i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

19. Kako je tužiteljica sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio da su nepoštene i ništetne

odredbe konkretnog ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

20. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

21. Što se posljedica ništetnosti tiče, iako odredbe ZZP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi.

22. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

23. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

24. Naime, sklapanje dodatka ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija sama po sebi ne znači gubitak prava potraživati od tuženika povrat preplaćenog koji se temelji na ništetnim ugovornim odredbama i onome što je tuženik kao davatelj kredita naplatio od tužitelja na temelju tih ništetnih odredbi. Pri čemu se ukazuje na pravno shvaćanje Europskog suda izraženog u odluci donesenoj u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019., prema kojem potrošač mora imati pravo na ostvarenje potpune pravne zaštite koji ne može smanjiti niti provedena konverzija, što znači da čin konverzije kredita sam po sebi ne može isključiti provođenje kontrole nepoštenosti konvertiranih ugovornih odredbi, već naprotiv zahtjeva u svakom konkretnom slučaju provjeru da li je provedenom konverzijom u cijelosti uspostavljena pravična ravnoteža narušena ništetnim ugovornim odredbama.

25. Prema ocjeni ovog suda svrha koja se želi postići primjenom odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15. - u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15) je da se u primjeni odredbe članka 19.b položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR. Ovdje treba imati u vidu i pravilo po kojima se vrši konverzija kredita, a sadržana su u odredbi članka 19.c tog Zakona pri čemu treba reći da niti tom odredbom, ali niti jednom drugom odredbom navedenog Zakona, te niti jednom odredbom Dodatka ugovoru o kreditu koji su stranke sklopile u skladu s tim Zakonom, nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, ni one o promjenjivosti stope ugovorne kamate ni one o valuti kredita u CHF, čak što više u vrijeme donošenja navedenog Zakona pa čak i u

vrijeme konverzije još nije bila donesena pravomoćna sudska odluka u kolektivnom sporu kojom bi bila utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF. Dakle, konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba ZID ZPK/15 ne širi primjenu konverzije na izvan ugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i činjenicu da se tužitelj niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka ugovoru ne odriče zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF, a odredbom članka 41. stavka 1. ZZP/14 propisano je da se potrošač ne može odreći prava koja ima na temelju tog Zakona i drugih zakona kojima se štite prava potrošača niti mu se ista mogu ograničiti. Sklapanjem Dodatka osnovnom Ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora pa je stoga neprihvatljivo pravno shvaćanje da osnovni ugovor o kreditu u CHF nije uopće postojao kada je u konkretnom slučaju od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu 2006. pa do sklapanja Dodatka vrijedio više od devet godina i imao sve pravne posljedice kao i kod korisnika kredita koji nisu sklopili dodatak osnovnom ugovoru i proveli konverziju. Čak kada bi se uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu (tako i u odluci Vrhovnog suda broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.). Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF na temelju ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Vrhovni sud je još u odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu na temelju tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

26. Ovome valja dodati da iako se na pravne odnose i sporove proizašle iz njih koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, kakav je i predmetni, pravo Europske unije ne primjenjuje neposredno, i u tim slučajevima postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje uz ostalo i praksu Suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju (dalje: SSP), koji je Republika Hrvatska potpisala 29. listopada 2001., a stupio je na snagu 1. veljače 2005., dakle i prije sklapanja spornog Ugovora o kreditu. Odredbom članka 74. stavka 2. alineje 1. SSP-a Republika Hrvatska obvezala se osigurati usklađivanje zakonodavstva i prilagođavanje zaštite potrošača u Republici Hrvatskoj zaštiti koja je na snazi u Europskoj uniji.

27. Pravno shvaćanje iz ove odluke o pravnim učincima konverzije u skladu je sa shvaćanjem Suda Europske unije zauzetim u presudi od 14. ožujka 2019., Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt, C-118/17, ECLI:EU:C:2019:207, prema kojem zakonodavna intervencija u odnosu na zahtjeve koje postavlja Direktiva 93/13/EEZ nije zabranjena no ona mora ispuniti uvjet potpune restitucije u smislu obeštećenja potrošača, kakvo bi obeštećenje potrošač dobio da nepoštene odredbe ugovora nema, jer zakon ne smije imati za učinak smanjenje takve zaštite zajamčene

potrošačima. Sud Europske unije je obrazložio kako se u pogledu zakona kojim se provodi konverzija kredita potrošač mora nalaziti u pravnoj i činjeničnoj situaciji kao da nikada nije postojala ništetna odredba, odnosno ugovor, i to s posljedicom prije svega povrata sve koristi koje je trgovac neopravdano stekao. Iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

28. Osim toga, Sud Europske unije je u presudi od 29. travnja 2021., I. W., R. W. protiv Bank BPH S. A., C-19/20, ECLI:EU:C:2021:341, zauzeo shvaćanje da članak 6. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da je na nacionalnom sudu da utvrdi nepoštenost odredbe ugovora sklopljenog između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača, čak i ako su je te stranke ugovorno izmijenile. Takvo utvrđenje dovodi do ponovne uspostave situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nije postojala odredba čija je nepoštenost utvrđena, osim ako je potonji na temelju slobodnog i informiranog pristanka putem izmjene nepoštene odredbe odustao od takve ponovne uspostave, što je dužan provjeriti nacionalni sud. Naime, činjenica da su određene ugovorne odredbe putem nacionalnog zakona bile proglašene nepoštenima i ništavima te zamijenjene novim odredbama ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima.

29. I Europski sud za ljudska prava je u odluci u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske (zahtjev broj 69108/17) od 1. rujna 2022., između ostalog naveo „da banka potpisivanjem aneksa (dodatak ugovoru o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu“, kako je to formulirao podnositelj, pa se može zaključiti kako Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem sporazuma o konverziji nije udovoljeno zahtjevu na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

30. Pravno shvaćanje iz ove odluke u skladu je i sa shvaćanjem Vrhovnog suda koje je zauzeto u rješenju broj: Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022.: „Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.“

31. Dakle, tužiteljica kao potrošač, neovisno o konverziji kredita, ima pravo na potpuno obeštećenje od posljedica koje su za nju proizvele ništetne ugovorne odredbe o vezanju otplate uz valutu CHF, naravno pod pretpostavkom da onim što joj je priznato na ime preplate prilikom provedbe konverzije nisu u potpunosti sanirane posljedice ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

32. Tek takvim pristupom dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti. U razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

33. Međutim, korisnici kredita ne mogu kumulirati preplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ako ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem.

34. Navedeno pravo tužiteljice kao potrošača u skladu je i s pravnim shvaćanjem Suda EU izraženim u odluci od 9. srpnja 2020. u predmetu C-452/18. Naime, nepoštene odredbe u ugovoru koji je trgovac sklopio s potrošačem nisu obvezujuće za potrošača, uzima se kao da nikada nisu niti postojale tako da ne mogu imati učinak prema potrošaču. Posljedično navedenom iste se izuzimaju od primjene osim ako se potrošač tome usprotivi, jer pravo na djelotvornu zaštitu potrošača podrazumijeva i njegovu mogućnost da odustane od ostvarenja svojih prava tako da se, ako je to slučaj, mora uzeti u obzir volja potrošača kada on, svjestan neobvezujuće naravi nepoštenih ugovornih odredbi i posljedica koje je proizvela, ipak izjavi da se protivi isključenju njene primjene, čime daje slobodan i informiran pristanak na odredbu o kojoj je riječ. To bi nadalje značilo da se tužiteljica mogla odreći isticanja nepoštenosti odredbi osnovnog ugovora u naknadno sklopljenom ugovoru kojim se mijenjaju ništetne odredbe osnovnog ugovora, kao što se mogla odreći i učinaka do kojih bi dovelo proglašavanje tih odredbi nepoštenima, ali sve to samo pod uvjetom da je to učinila na temelju slobodnog i informiranog pristanka. Međutim, imajući u vidu sadržaj predmetnog Aneksa ugovoru o kreditu, koji su stranke zaključile, jasno proizlazi da u njemu nema izjave kojom se tužiteljica odriče nepoštenosti predmetnih ugovornih odredbi, kao ni od pravnih učinaka koji bi iz toga mogli proizaći za njega.

35. Sukladno tome, tužiteljica je činjenično i obrazložila svoj zahtjev te je na taj način dat i zadatak sudskom vještaku za financije.

36. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinka Ručevića od 15. prosinca 2025. (list 193-207 spisa) sud je utvrdio da je kredit isplaćen 14. srpnja 2006., s kojim danom je srednji tečaj HNB za valutu CHF iznosio 4,636553 kn za 1 CHF, pa je isplaćeni iznos od 65.890,00 CHF iskazan u protuvrijednosti kuna iznosio 305.502,48 kn, odnosno 40.547,15 EUR (konvertirani iznos). Na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosi 33.698,85 EUR. Prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. korisnik je uplatama po kreditu u CHF preplatio konvertirani kredit u EUR za iznos od 5.420,99 kn, odnosno 719,49 EUR (konvertirani iznos). Cjelokupna preplata uzeta je u obzir u izračunima vještaka Mladena Pavetića pa ista u nalazu i mišljenju nije uračunata. Prema otplatnom planu kredita proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja ugovora do konverzije u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (izračun od 30. rujna 2015.), kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila: 4,50% godišnje za anuitet s dospijecem 1. listopada 2007., 5,15% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. studenog 2007. do anuiteta s dospijecem 1. veljače 2008., 5,80% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. ožujka 2008. do anuiteta s dospijecem 1. srpnja 2009., 6,30% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. kolovoza 2009. do anuiteta s dospijecem 1. svibnja 2010., 6,05% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. lipnja 2010. do anuiteta s dospijecem 1. studenog 2010., 5,50% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. prosinca 2010. do anuiteta s dospijecem 1. srpnja 2011., 5,25% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. kolovoza 2011. do anuiteta s dospijecem 1. siječnja 2014., 3,23% godišnje od anuiteta s dospijecem 1. veljače 2014. do konca izračuna. Za odgovaranje na postavljene

zadatke, sudski vještak je u Tabeli 1 dao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u razdoblju od isplate kredita (30. siječnja 2006.) do izračuna konverzije predmetnog kredita (30. rujna 2015.), kao i usporedni otplatni plan prema sljedećim elementima: glavnica kredita u iznosu od 65.890,00 CHF, fiksna kamatna stopa od 4,50 % godišnje, otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan plaćanja te su usporedbom iznosa iz tih dvaju otplatnih planova iskazane razlike u visini obveza tužiteljice odnosno isključivo više plaćeni iznosi, te uz više plaćene i manje plaćeni iznosi (po osnovi tečaja) kao i konačan prijeboj više plaćenih sa manje plaćenim iznosima. Sudski vještak je prvo iskazao razlike u visini anuiteta koje proizlaze iz promjene kamatne stope u predmetnom razdoblju otplate (stupac 'm' Tabele 1), zatim je iskazao razlike po osnovi promjene tečaja (stupac 's' Tabele 1), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan svake pojedine uplate i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita), uz korekciju za dio tog iznosa sadržanog u razlici obveze po osnovi promjene kamatnih stopa. S obzirom da je po predmetnom kreditu provedena konverzija, radi poštivanja reda uračunavanja i ispunjenja, obračunate su i iskazane zatezne kamate na razlike po osnovi promjene tečaja (stupac 't' Tabele 1), do 30. rujna 2015. U skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, uzimajući u obzir izračun iz dopune nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Mladena Pavetića, dipl. oec. Iz Zlatar Bistrice od 16. veljače 2024. provedeno u spisu kod ovog suda, pod poslovnim brojem: P-518/2022 (list 148. do 158. spisa), sud je utvrdio da ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila (samo pozitivni iznosi) tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. rujna 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.705,58 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's1' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 1.480,49 EUR (konvertirani iznos). Ako se promatraju svi iznosi (pozitivni i negativni): razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. rujna 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.540,20 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's1' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (svi iznosi). Zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 1.313,45 EUR, Iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015. primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, iznosi 3.526,39 EUR.

37. Tužiteljica nije imala prigovora na nalaz i mišljenje vještaka, dok se tuženik nije očitovao na nalaz i mišljenje vještaka.

38. Tužiteljica je podneskom od 2. veljače 2026., precizirala tužbeni zahtjev, i to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila.

39. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim te ih prihvaća u cijelosti.

40. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Tuženik u ovoj parnici u pogledu tzv. negativnih razlika nije istaknuo niti prigovor radi prebijanja, niti materijalnopravni prigovor prijeboja niti protutužbenog zahtjeva pa je sukladno tome osnovan zahtjev tužitelja postavljen upravo prema varijanti kada se promatraju samo više plaćeni iznosi.

41. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužiteljica nije obeštećena, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi i to na ime preplate zbog promjene valute.

42. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05. i 41/08., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (13. srpnja 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti odredbi o valutnoj klauzuli jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bila dužna platiti da se od početka otplate do dana konverzije primjenjivala otplata bez valutne klauzule.

43. Prema tome, na temelju naprijed citiranih zakonskih odredbi, utvrđeno je da je osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice kojim od tuženika potražuje razliku preplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Sud je utvrdio da preplata tužiteljice na ime valute iznosi 4.705,58 eura sa zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate. Sukladno navedenom, točkom II. izreke usvojen je tužbeni zahtjev preciziran podneskom od 2. veljače 2026. prema nalazu i mišljenju vještaka (ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila), pri čemu je cjelokupna preplata utvrđena konverzijom u iznosu od 5.420,99 kuna uzeta u obzir u izračunima sudskog vještaka Mladena Pavetića, dipl. oec. Iz Zlatar Bistrice od 16. veljače 2024. provedeno u spisu kod ovog suda, pod poslovnim brojem: P-518/2022, pa ista u nalazu i mišljenju sudskog vještaka Zrinka Ručevića od 15. prosinca 2025. nije uračunata.

44. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Imajući u vidu da je razlog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli upravo nepoštenost tih odredbi, tuženik je nesavjestan (nepošten) te tužiteljica ima pravo na zateznu kamatu od tuženikovih stjecanja pojedinih mjesečnih iznosa pa do isplate, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

45. Nedospjela glavnica utvrđena je, Dodatkom ugovoru o kreditu, na temelju obračuna propisanog ZID ZPK/15. pa je stoga posljedica sklopljenog ugovora među strankama koji se temelji na obračunu propisanom zakonom. Tužiteljica je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu prihvatila tako utvrđenu visinu nove glavnice. Ona ne tvrdi da je odredba kojom je u Dodatku ugovoru o kreditu utvrđena neotplaćena glavnica ništetna niti se može izvesti zaključak da bi postojali neki razlozi ništetnosti na koje sud pazi po službenoj dužnosti kraj činjenice da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZID ZPK/15., kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka. Budući da utuženi iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi (o valutnoj klauzuli) iz osnovnog ugovora o kreditu već je posljedica sklopljenog Dodatka ugovoru o kreditu i izračuna konverzije izvršenog sukladno odredbama ZID ZPK/15. na kojega je tužiteljica slobodnom voljom pristala, tužiteljici ne pripada pravo zahtijevati ovu isplatu, radi čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke, pa je tužiteljica odbijena s iznosom od 3.526,39 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, kao neosnovanim.

46. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo

jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

47. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

48. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 9. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

49. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

50. Sa zahtjevima za isplatu tužiteljica je uspjela s 57,16%, a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužiteljica je uspjela u cijelosti pa tako prosječni uspjeh tužiteljice u parnici ukupno iznosi 78,58%, a tuženikov 21,42%. Sukladno tome, tužiteljici je priznato 57,16% (78,58%-21,42%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužiteljici su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastav podneska od 2. veljače 2026., prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova, za zastupanje na ročištima od 13. rujna 2023., 14. siječnja 2025. i 24. ožujka 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova, za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 500 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.000,00 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podnesaka od 12. lipnja 2025. uz kojeg tužiteljica dostavlja nalaz i mišljenje sudskog vještaka Mladena Pavetića, dipl. oec. Iz Zlatar Bistrice od 16. veljače 2024. provedeno u spisu kod ovog suda, pod poslovnim brojem: P-518/2022 jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka s obzirom da je navedeni nalaz i mišljenje mogla dostaviti u predmet bez podneska. Navedeni troškovi priznati su joj razmjerno uspjehu od 57,16 %, odnosno u iznosu od 571,60 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 142,90 eura. Tužiteljici je razmjerno uspjehu od 57,16 %, priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,74 eura, koju sudsku pristojbu je tužiteljica platila prilikom podnošenja tužbe. Osim troškova zastupanja, tužiteljici su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 500,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan

za donošenje odluke u ovom predmetu. Tuženiku je naloženo da tužiteljici na ime naknade troškova ukupno plati 1.248,24 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom IV. izreke ove presude, dok je tužiteljica odbijena s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke ove presude.

51. Na trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom IV. izreke ove presude.

U Krapini 1. lipnja 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Andrea Crnički, odvjetnica iz Zagreba, Horvaćanska 21, putem e-Oglasne ploče
2. Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija iz Zagreba, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII, p.p. 7, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-30888-d7f1a**

Kontrolni broj: **00994-d4674-4485c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.